

И съ обзърна и прого'ори.
„Егиди море, Детелинъ войвода!
Ни сумъ девойка, ни сумъ не'еста,
Туку я сумъ си 'уба'а Яна,
Ти що ме питашъ деветъ години.“
Колку је дочу Детелинъ войвода,
Що си явнало бързего коня;
Со коня търчатъ, не си ъ фтасвить,
Съ яболко фърлятъ, не ъ досегвить.
Колку си влезе въ майкини порти,
И ъ викнала на мила майка:

„Стани ми, стани, а мила майко!
Ясъ ти донесофъ студена вода,
Студена вода на полу цвѣке,
Да си оладинъ бѣло-то гърло,
Да ти оздралтъ бѣло-то сърце.“
Колку съ напи Янина майка,
Колку съ напи студена вода,
А ми съ напи, а душа даде.
И ми ъ дойде самъ войвода-та,
Мила-та майка си ъ закона,
'Уба'а Яна си ъ залюби.

15.

Яна и Петре.

Велигденска отъ Прилепъ.

Попиталъ Петре 'уба'а Яна,
Време ъ питалъ деветъ години,
Не му ъ дале ни десета-та;
Та ми говоритъ Петре войвода:
„Ой нека, нека, 'уба'а Яно,
Разболи ке съ твоя-та майка,
Да ке посакать отъ любе вода,
Отъ любе вода отъ кла'енец-отъ,
Отъ кла'енец-отъ, отъ джуверъ гранка,
Отъ джуверъ гранка чудна подната.
Съ поболила Янина майка.
Дворе си метить 'уба'а Яна;
И си говоритъ Янина майка:
„Ей боже, боже, ей мили боже!
Како си немамъ ущ' една керка,
Ущ' една керка, како Яника,
Да ми залентъ отъ любе вода,
Белки ке умрамъ, белѣки ке станамъ“!
И ми ъ дочу 'уба'а Яна,
И си отиде земни келари,
И си отвори отъ снаха ковчегъ,
И си изваде снахино руво,

Ермен